

KIRJE COSTA RICASTA

26.5.2006

Sadekausi muutti kuivuuden ja pölyn vihreydeksi ja mudaksi. Lisäksi tulivat sammakot, jotka tuudittavat meidät iltaisin sateiden päätyttyä uneen satapäisellä kurnutuksellaan. Joskus elämä tuntuu niin tavalliselta, samanlaiselta, ollaan sitä täällä tai Suomessa. Ihmiset on ihmisiä, työ on työtä, aika rientää ja silmät tottuvat ympäristöön. Silti, kun menen ulos, suljen silmäni ja alan kuunnella ympäristöämme, huomaan todellakin olevani aika erikoisessa ja eksoottisessa paikassa. Erilaisia lintuja, papukaijosten kirkumista, apinoiden örinää vuorelta ja erityisesti iltaisin mitä ihmeellisimpiä hyönteisten ääniä taukoamattomana kuorona. Katolla rapisee useinkin iguaanien kynnet ja häntä, eilen oli yksi uskaltanut sisällekkin.

Troysta on tullut saalistaja, hän lähtee pyörällä ”kylälle” ja palaa kotiin tuoden milloin mitäkin mukanaan. Hän on itsenäisesti hommannut kanoja, joita nyt kasvatetaan takapihalla. Toissapäivänä hän sai yhdeltä mummolta uuden tipun, jota kanalaan viedessä melkein astui käärmeen päälle. Säikähdysten seurauksena tipu lensi useamman metrin päähän ja Troy juoksi kirkuen sisälle. Tipu kuoli, käärme pääsi karkuun ja polveen jäi verta vuotava mysteeri. Troyn kertomuksen mukaan käärme oli hyökännyt ja yrittänyt puraista, mutta todennäköisesti haava tuli pakomatkan kompuroinnista. Varmuuden vuoksi mahdollista myrkyä imettiin pois, mutta hampaanjälkiä ei ollut, eikä muitakaan oireita.

Troy sai kuin saikin poissaololuvan Suomen matkan ajaksi. Asiaa auttoi erittäin hyvä koulumenestys. Kotikoulu on ollut Troylle suuri haaste, mutta paikallinen koulu sen sijaan oikein mukavaa. Aamuisin Troy jaksaa herätä ennen kuutta ja on jo ajoissa portilla odottamassa, kunnes opettaja ajaa skootterilla ohi. Joskus saa kyydin opettajalta, mutta suosikkikulkuväline on Diegon pyörä, missä juuri ja juuri ylettyvät jalat polkimille kun istuu tangon päällä. Troyn koulu loppuu klo 11 mennessä, mutta usein hän pyytää lupaa meiltä ja opettajalta, että saisi jäädä klo 3 asti isojen oppilaiden kanssa.

Entäs Julia? Odottaa syntäreitä ja Suomen matkaa, Suomen matkaa ja syntäreitä. Koulussa nauttii kaikenlaisista käden askareista, piirtämisestä, värittämisestä, askartelemisesta, käsitöistä. On myös saanut paljon kavereita koulussa. Baletissa käydään pari kertaa viikossa.

Lapsemme ovat meille suuri ilon ja siunauksen aihe. Onnellisina olemme vastaanottaneet uuden siunauksen Jumalalta; kolmannen lapsemme tulisi syntyä marraskuun lopulla. Uutiset tekivät meidät kaikki iloisiksi, mutta Troyn ja Julian reaktiolla ja innostuksella ei ole ollut rajoja. He ehtivät kertoa kaikille asiasta ennen meitä, heillä on jo nimet valmiina, omista leluista on jo osa erotettu vauvalle ja molemmat jatkuvasti halailevat mahaani ja juttelevat vauvalle. Molempien mielestä olisi parempi, että syntyisi poikavauva, niin kaksi veljeä voisi suojella Juliaa paremmin. Raskaus on tähän mennessä sujunut hyvin, mutta minulla on ollut pahoja selkävaivoja viimeisen kuukauden ajan. Liikuntaa ja räsitusta on täytynyt vähentää sekä lepoa lisätä, jotta pystyisin kävelemään koko päivän ajan.

TÖITÄ:

Kulunut kuukausi palautti meille taas Herediasta tutun rankan työrytmin, kun vastaanotimme kaksi aktioteimiä. Täällä tiimien vastaanottaminen on haastavampaa, koska jaamme kotimme heidän kanssaan. Herediassa tiimit pysyivät basella ja meillä oli kotona edes myöhään iltaisin ja aikaisin aamuisin mahdollisuus rauhaan, lepoon ja omaan aikaan. Silti, molemmat tiimit olivat todella suuri siunaus meille, aloittamallemme työlle ja näille kylille täällä. Teimme töitä erityisesti kahden

lähimmän kylän koulujen kanssa. Siivosimme, leikkasimme nurmikkoa, haravoimme, korjasimme putkia, kattoa, lamppeja, opetimme englantia, maalasimme, istutimme kukkia, asensimme kattotuulettimia yms. Toinen tiimeistä lahjoitti upouuden tietokoneen Troyn koululle. Toistaiseksi se pysyy meillä, kunnes koululle rakennetaan sille turvallinen paikka. Minä olen antanut heille atk-tunteja pari kertaa viikossa. Tänään menemme vielä maalaamaan pulpetit ja tuolit. Tällainen materiaallinen apu ja ulkonainen kunnostus on tietysti pinnallista, eikä edes välttämättä kestä kauan. Silti sen kautta kosketamme ihmisten sydämiä, he kuulevat Jumalan rakkaudesta ja näkevät että Jumala välittää heistä ja jopa tällaisesta pienestä kyläpahasesta. Pikkuhiljaa heidän sisällään alkaa kasvaa Pyhän Hengen synnyttämä usko ja toivo.

Tiimien kanssa työskentelimme myös 3 kylässä kauempana, yhdessä orpokodissa ja osallistuimme viime kirjeessä mainitsemaamme Caballito – kylän projektiin herediaalaisen srk:n kanssa. Tapahtuma meni hyvin ja kylälle jäi positiivinen kuva kristityistä, mikä oli tärkeintä. Ovet ovat siellä auki tulevaisuudessakin. Minä olin usalaisen kampaajan tulkkina, Troy ja Julia leikkivät leikkikentällä koko päivän ja Diego järjesti jalkapallo-ohjelmaa.

Eräänä iltapäivänä olimme Santa Cruz- nimisessä kaupungissa jakamassa ruokaa 100 perheelle. Paikallinen seurakunta oli valmistanut listan tarvitsevista perheistä, mutta listan päätyttyä meillä oli vielä 4 pussia jäljellä. Minä ja 3 muuta naista otimme pussit autoon ja lähdimme ajamaan. Rukoilimme, Jumala ohjaa meidät sellaisiin koteihin, missä tätä ruokaa tarvittaisiin. Aina kun yksi naisista sanoi "pysähdy", jarrutin ja veimme pussin taloon. Yksi näistä pysähdyksistä oli kyllä 100% Jumalan järjestämä ja kosketti meitä kaikkia niin, että paluumatkalla kaikki vain itkimme autossa. Talon kuistilla oli istumassa vanha, laiha mies jolla selvästi oli parkinsonin tauti. Menimme ruokapussin kanssa hänen luokseen, ja sanoimme, että haluamme antaa hänelle vähän ruokaa ja kertoa Jumalan rakkaudesta. Hänen puhettaan oli vaikea ymmärtää, mutta meidät nähdessään hän kysyi: "Kuka kertoi teille, että olen täällä aivan yksin ja ilman ruokaa?". Muuta vastausta meillä ei ollut kuin "Jumala". Kävi ilmi, että miehen vaimo oli viety sairaalaan joitain päiviä aikaisemmin, ja siitä asti hän ei ollut syönyt, eikä hän itse pystyisi ruokaa valmistamaan. Naapuri auttaisi valmistamisessa, jos hänellä olisi tarvikkeita. Talo oli sisältä aivan tyhjä, ilman huonekaluja. Yksinäinen mies keinutuolissa istumassa, kuolemassa ellei Jumala häntä auttaisi. Hän uskoi Jumalaan ja oli pyytänyt apua. Yhdessä rukoilimme ja lähtiessämme mies kohotti kätensä ylös ja jäi ylistämään Jumalaa, me saimme selvää vain 'hallelujasta'.

Muutaman viikon kuluttua olemme jo Suomessa, elokuuhun asti. Valitettavasti Saksan aktio peruuntui, mutta Diego saattaa silti matkustella Saksaan. Muistakaa kaikki kannustaa Costa Ricaa jalkapallon maailmancupissa!

RUKOUSAIHEITA:

- Kiitos vauvasta! Huolenpitoa sekä minulle että vauvalle raskauden ajaksi, että kaikki menisi hyvin, eikä tulisi komplikaatioita Suomessa eikä Costa Ricassakaan.
- Suomen matka: Kiitos mahdollisuudesta mennä Suomeen ja viettää kesä siellä! Että Jumala järjestäisi meidän menemiset, tulemiset, tapaamiset ja ajankäyttömme. Kiitos lentolipuista ja muiden ylimääräisten kustannusten kattamisesta.
- Että istutettujen siementen kasvu alkaisi ja jatkuisi guanacastelaisten sydämissä!

Kiitos, että olet mukana työssämme rukouksin ja taloudellisesti kannattaen. Ne molemmat ovat meille tärkeitä, sinä olet meille tärkeä! Siunattua kesää!

Salla, Diego, Troy ja Julia Silva

Suomessa meihin saa yhteyttä: Linnalantie 5, 54500 Taavetti, puh. 05-4572061, silvads@racsa.co.cr

Kannatustili: LEONIA 800016-70343483 viite: 04404